

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2017/18. број 1.

gim-2017-1.indd 1 2017.11.21. 11:34:15

Садржај

Први дан школе 3

Не буди још једна пласт у сену.....4

Обећање.....5

Апсурд носталгије... 6

Откопчавање чизме 8

Посвећено само теби.....10

Наш тим у Бечеју.....12

Припреме – Бечеј 2017 12

Суочавање 14

Исповести 15

Живимо 16

„Гимназијалац”
лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2017/2018. број 1.;
Уредник: Бојана Мишулић
Редакција: Јована Ђошић, Марија Симић, Мила Петровић, Василије Мићић, Марина Чолаковић, Сара Вигњевић, Јована Дудуковић, Јелена Коњевић, Лара Живковић, Душан Шарац, Павле Булатовић и Ања Влајинић
Технички уредник: Зоран Меселџија
Одговорни професор: Драгомир Дујмов
Лектура: Драгана Меселџија
За издавача: др Јованка Ластић, директор
Издавање је помогло Министарство за хумане ресурсе

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA

Реч уредника

Драги Сошиговци, добродошли назад!

За трептај ока, лето, које нам се чинило дугим, пролетело је уз спавање до послеподнева, прекасно враћање из излазака и, опет, премало времена проведеног код куће. Истина је, све што је лепо кратко траје, али се надам да је свако од вас извукао максимум из распуста и да је спреман за повратак борби и животу у СОШИГ-у!

Кад сам првог септембра излазила из дома у 7:34 и била уписана, јер сам каснила, схватила сам да је школска година званично почела. Мисли ми је мало скренуло слатко пециво за доручак, мада је чињеница остала иста; опет сам у Будимпешти, и више нема назад.

Враћамо се свакодневним обавезама, тренинзима, силенцијуму, хору, учењу, мањку слободног времена и превеликом броју ствари које треба обавити.

Мислим да ће дванаестацима овогодишње тражење одела за Пантљике бити довољан изазов, камоли спремање за матуру, упис на факс... Али, нећемо кукати, зато ћу само свима нама, матурантима и осталима, овом приликом да кажем: Храбро напред!

Новајлије, вама само „добродошли”.

Верујем да сте још мало уплашени, помало изгубљени, и да вам још неке ствари нису јасне, али, не брините. Ни нама који смо овде дуже време и даље није јасно много тога...

Истражујте, упијајте, уживајте и не плашите се!

Редакција Гимназијалца се потрудила и покушала да за почетак обезбеди за сваког по нешто занимљиво.

У име свих нас, желимо вам срећан почетак школске године!

Бојана Мишулић, 12.б

Први дан школе – отварање

Први септембар... Један сасвим нови почетак – нови град, ново друштво, нова школа... Право време за наставак низања нових успеха. Српска гимназија „Никола Тесла" у Будимпешти пружила ми је широку перспективу. Отварање нове школске године уз свечану церемонију обећава добар почетак.

Добро расположени, униформисани ученици поздравили су директорку школе великим аплаузом. Учесници церемоније, углавном нижих узраста, изводили су разне интерпретације поводом почетка нове школске године. Након свечане церемоније, ђаци су били распоређени у своје учионице, заједно са разредним старешинама, где су наставили дружење, не знајући ко ће први да исприча доживљаје са распуста.

За нас деветаке, уследила су нова упознавања, понека фотографија, па чак и нове симпатије... Помешана осећања, углавном узбуђења и среће, обузела су учионице бруцоша. Ходници су били препуни ученика старијих разреда који су са осмехом причали и посматрали једни друге.

Након првог школског дана, дружење је настављено у ђачком дому.

Све у свему, први дан је био обећавајући за све нас, а како ми се чини, овај град ће уз своју лепоту тек да нам пружи небројене могућности.
Од сад крећемо у нове авантуре и победе. Срећно!

Јована Ђошић, 9.б

gim-2017-1.indd 3 2017.11.21. 11:34:25

Не буди још једна пласт у сену

Током школовања у иностранству много пута дођемо у ситуацију када се запитамо зашто смо овде, а не под топлим родитељским покривачем. Различити су разлози доласка овде; Неки су дошли због спорта, неки пак да би пронашли себе, а има и оних који ово све посматрају као станицу која их упућује ка неком вишем циљу.

Када се осврнеш око себе и погледаш свет – масу која се креће око тебе док ти стојиш на Келети станици и чекаш воз који ће те одвести кући, схватићеш да је тренутно једино место које је твоје и које најбоље описује твоју ситуацију управо тај воз у који сад улазиш. Јер твој је живот у родном граду стао, док твој живот овде блокира сећање на претходни.

Са свим својим сумњама, и страхом који се гомилају у неком међупростору у којем се сада давиш, луташ у неописивој комбинацији еуфорије и лудила које као да струји кроз тебе, свака у својој комплексности и сложености у исто време, искомешано брује и расипа се са свих страна. Чекајући дан да нам поштар уредно достави пакетић среће на кућну или домску адресу, проводимо дане, а како проводимо наше дане, тако, наравно, проводимо и наше животе; У свакодневници која обилује сивим тоновима – утеху проналазимо у просечности.

Уз илузију комфора твој живот се брзо претвара у једноличну, тупу слику. Ти удовољаваш својој побуди и слабостима, а онај млади савестан глас у теби бива уђуткан. Живот добија матрицу око које непрестано кружиш, не видећи нити почетак нити крај, затеже те и све више прилазећи, гуши те.

Већ након прве недеље боравка овде многи врло брзо прихвате већину аспекта живота овде.

Питање лети изнад тебе: Како изаћи из зачараног круга празне свакодневнице у којој нема ни среће ни наде?

Верујем да је прихватање тешкоћа у животу есенцијално за осећај испуњења. Зато би свако биће које не жели бити део масе требало само да престане себи да олакшава ствари и почне да прати свој унутрашњи глас која га позива да буде оно што јесте, и да учини све што је могуће како би израстао у меру својих могућности.

Не, ти знаш да ниси овде само да би лутао по том међупростору и зато немој од себе правити једну карику, када ти је суђена функција главног глумца у позоришту.

Марија Симић, 10.ц

gim-2017-1.indd 4 2017.11.21. 11:34:25

Обећање:

Убијаћу паукове.

Делићу свој помфрит када ти останеш без свог,
а још ти се једе.

Нећу никад дизати крагну.

Сагињаћу се и одговараћу с поштовањем.

Ја ћу јести све печурке са пице.

Љубићу посекотине од папира.

И прст укљештен у врата.

И кук ударен о кухињски сто.

Јако ћу се трудити да ме не нервираш
када шапућеш и запиткујеш за време филмова.

Бићу већа кашика.

Пуштаћу те да победиш у рвању. Некад.

А некад не.

Ићи ћу брже.

Јаче.

Слаћу глупе поруке и смешне поклоне. Не увек.
Не по распореду. Само кад желим.
Кад год мислим да ти је потребан један.

Или седам.

Проверавaћу ти притисак гума на колима.

И подсећаћу те да их одвезеш код механичара.

Држаћу те за руку.

Волећу те.

Волећу те.

Волећу те.

gim-2017-1.indd 5 2017.11.21. 11:34:25

Апсурд носталгије за временом када је чешћа појава била мајка на гробу свог детета, него мајка на матури истог

Дизелаши су својеврсна омладинска поткултура која је била актуелна 1990-их година у Србији. Одликује их груб имиџ, склоност насиљу и посебан стил облачења који се заснива на ношењу скупе спортске одеће познатих светских робних брендова. Име су добили по робној марци „Diesel". Још нека од имена за дизелаша су „зелди", „дизеландер", „дизел-момак".

Речник савременог београдског жаргона дефинише дизелаша као кратко подшишаног младића, у тренерци, са златним ланцем око врата, који има мобилни телефон (евентуално и добар ауто) и који је често повезан са криминалним радњама. *(извор: Википедија)*

Ради бољег схватања шта данашња омладина мисли и какви су јој ставови и схватања о овој поткултури, интервјуисали смо особу рођену 1999. године како бисмо добили информације из прве руке. Интервју је анониман.

Да ли ти се лично допада дизелашка поткултура и такав стил о блачења?

– Дефинитивно.

Да ли би волео/ла да си био/ла рођен/а у то време и да си проживео/ла све то?

– Што се тиче облачења и целог тог стила, да, али због догађаја у то време и не баш.

На какве догађаје мислиш конкретно?

– Мислим на сав тај криминал и немаштину.

Да ли знаш какву су улогу имале жене у тој поткултури и шта знаш о њиховом друштвеном статусу тих година?

– Па и не баш, не знам.

Кажеш да си сад већ упућен/а у догађаје и политичку сцену деведесетих. Да ли мислиш да ти се мишљење о томе да ли је кул форсирати такав имиџ променило и да ли мислиш да млади не знају довољно о деведесетим годинама прошлог века?

– Заправо, мислим да су млади упућени у целу ту причу, мени се лично и јесте мишљење променило. Мислим да цео тај стил није бесмислен, а да га опет неки схватају на потпуно погрешан начин.

Мислиш ли да се све заснива само на стилу облачења или можда ипак цела та поткултура на неком вишем нивоу испира мозак младима и зашто смо као генерација опседнута опасним и недодирљивим изгледом?

– Сматрам да се заправо све своди на тај неки имиџ, нико не би заправо волео да има криминалну историју или да заврши у затвору, али је чињеница да се поистовећујемо са заиста погрешним људима и гледамо на њих као на узоре, што и јесте лоше због менталитета који се шири међу нама.

Да ли можеш да ми дефинишеш шта је инфлација, а шта су санкције?

– Знам шта је, али не умем да дефинишем.

gim-2017-1.indd 6 2017.11.21. 11:34:25

„Веселе или тужне, ове године донеле су културни преокрет и нови животни стил данас познатији као 4П (пајеро – пејџер – пиштољ – плавуша). Дизел покрет деведесетих није донео само модне новине него је створио нове симболе моћи и аутентичну музику. Идоли младих постају људи из криминалног миљеа, дилери и ратни профитери. Неки од њих представљени су у чувеном документарцу „Видимо се у читуљи”. И заиста, из дана у дан, вијали смо их у читуљама, уз сентименталне „последње поздраве” момака који су чекали свој ред на тренутак славе који ће их одвести у (не)заборав, док су им родитељи чекали у редовима за шећер, уље, цигарете… Мајке су плакале над гробовима. Момцима деведесетих једини је сан био како живети животе својих идола.”

– Тамара Влашкалин, новинар

Деведесетих година, један део омладине је у тој пропасти од државе схватио да на лош начин може да се живи боље од поштеног света. Данашњи човек би вероватно одмах рекао како је то морално погрешно, али истина је да се о том питању преваранта и покварењака пише још одвајкада и у неким од најутицајнијих и најцењенијих књижевних дела. Девастација институција као што су судови и полиција довела је до некажњеног насиља и многи људи су профитирали на лош начин, преко туђих живота. Омладина је била нарочито погођена без перспективе и наде за наставак поштеног живота у Србији. Многи су због тога прибегли насиљу и криминалу. Један бунт се рађа уз питање „Зашто да се сатирем од посла као моји родитељи, када могу на други начин да зарадим и истакнем се у друштву”? То је све довело до померања ПРАВИХ ВРЕДНОСТИ и једног општег расула у друштву, до рађања и одрастања генерације другачијих схватања питања „шта је морал, да ли он постоји и која је крајња граница”?

Свакако, то питање се прожима кроз разне ситуације и дан-данас. Са друге стране, ипак је остало и доста људи који су одлучили да ће наставити да живе по својој савести. Било је и доста оних који су одлучили да оду из земље. Данас постоје многи филмови који се баве разним друштвеним појавама деведесетих, али ретко се поставља питање „одакле носталгија за временом када је и одлазак у ноћни провод могао да буде кобан и зашто насиље и криминалне активности привлаче младе широм земље”? Да ли очување тог покрета има везе искључиво са бунтом против власти и родитеља? Да ли знамо довољно о данашњој власти? Да ли су млади данас свесни дубине значења презентовања дизел поткултуре, да ли је млади виде искључиво као имиџ или ипак као стил живота коме треба да прибегну? Колико је заправо важно да знамо о историји своје земље и да ли заправо можемо да нешто научимо из ње?

Данте Алигијери је тврдио да најврелија места у паклу остају резервисана за оне људе који за време великих моралних дилема остају неутрални. Да ли ми, омладина која није прошла кроз санкције и ратове деведесетих, имамо погрешно схватање о дизел поткултури, да ли је погрешно представљамо и колико смо способни да разграничимо шта је морално исправно, а шта није? Сматрамо ли да смо цењенији ако форсирамо „опасан” стил и маркирану гардеробу тј. да ли ми као омладина која форсира цео тај покрет, а није проживела то доба, покушавамо да заузмемо одређени положај на друштвеној лествици преко имиџа и гардеробе за коју често дамо и последњу пару. Да ли, као генерација, терамо инат и доказујемо се школи, власти и родитељима или сами себи?

Амерички режисер и писац, Вуди Ален је изјавио: „Постоје два типа људи на овом свету – добри и лоши. Добри боље спавају, али чини се да лоши више уживају у сатима када су будни.” Да ли ми можемо да постигнемо оба и да будемо задовољни собом?

Једном приликом, током неке моралне дилеме, тражила сам савет од свог оца.

– Мила, јеси чула за изреку „клин се клином избија”?

– Наравно.

– Онда би требало да знаш да то важи само за клинове и ни за шта друго у животу.

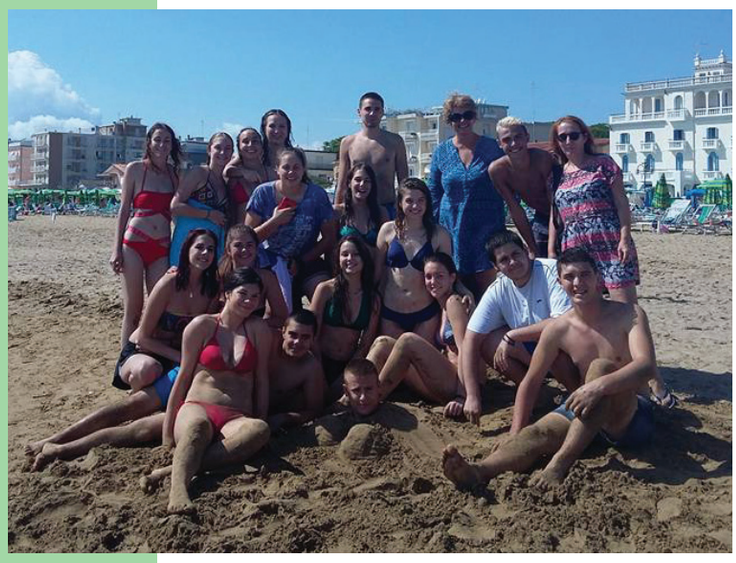
Мила Петровић, 11.б

Откопчавање чизме

Раном прохладном зором 4. септембра 2017. године, раздрагана, али и помало поспана група матураната 12/а и 12/б разреда Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, отпочела је своје шестодневно путовање кроз чувену земљу Италију, прецизније њен раскошни северни део прошаран каналима и оивичен дугим пешчаним плажама. Пут до чизме нас је водио кроз крајолике Мађарске и брдовите Словеније. Лидо ди Јесоло, симпатичан градић уз саму обалу Јадрана био је наше одредиште.

Након дана предаха у Лиду крај мора под септембарским сунцем, упутили смо се према „величанственој дами посрнулог морала” како је знао рећи наш искусни београдски водич Зоран Илић. Сви су имали велика очекивања. Док смо се узбуђени приближавали венецијанској лагуни, било нам је јасно зашто је тај јединствени град осуђен на пропаст. Десетине хиљада туриста који лутају по уским улицама из свих крајева света, са свих превозних средстава се искрцавају на тло које полако тоне у воду и муљ. Док смо се пробијали кроз гужву да би стигли до главног трга, Трга Светог Марка, могли смо да приметимо прелепу венецијанску луку. Очарани Базиликом Светог Марка наставили смо пут кроз уске уличице које су одјекивале разним језицима, ишли смо према свима познатој Santa Maria della Salute. Уживајући у погледу, кроз главу нам је пролазила чувена песма Лазе Костића која је, такорећи, још више прославила ову катедралу. У повратку, неки од нас смо имали прилику да гондолом пловимо кроз канале Венеције.

Следећег дана посетили смо сјајне градове: Верону и Падову. Јулијина кућа и гроб у Верони приближила нам је Шекспирову причу, а целокупни утисак Вероне заокружиле су улице које красе разноврсне боје, цвеће и фасаде.

Падова, студентски град са највећим тргом у Италији одушевио нас је својом богатом архитектуром. Услед великог невремена, замало да не посетимо овај град тако да смо се морали задовољити с непуних два сата која смо имали за обилазак. Свеједно, Падова која одише младалачким духом за многе била најлепши град који смо имали прилике посетити.

Петак је убедљиво био испуњен забавом и адреналином. Мало чија петља и жеђ за адреналином су одолели најстрашнијим вожњама у тематско-забавном парку Гардаленд.

Напоран пут натраг нас је чекао, а последња ноћ је пребрзо прошла. Печат на нашу матурску екскурзију смо ставили у кишном Трсту надвијеним тмурним облацима. „Аустрија на мору" својом познатом луком и обалом нас је, између осталог, заинтригирала богатим српским културним и историјским наслеђем, као што је велелепни српски православни храм Светог Спиридона у најужем центру града, као и бројне друге српске грађевине.

Лепе ствари, нажалост, кратко трају, али сваки дан је био права дивота – испуњен догодовштинама које ћемо дуго препричавати. Хвала професорима Изабели Данко, Милошу Ристићу, Гордани Ђерђ и Мирославу Сребру што су бринули о нама и употпунили ово наше путешествиј. До неке следеће прилике – Ciao! и Grazie!

Василије Мићић, Михаило Остојић, Сара Вигњевић, Марина Чолаковић, 12.б

gim-2017-1.indd 9 2017.11.21. 11:34:29

Посвећено само теби

Желела је да напише нешто о њему. Нешто дугачко и лепо, да прочита и одмах се препозна. Писала је и брисала, изнова и изнова. Никако јој није полазило за руком да пронађе речи које би описале срећу и мир који се појави у њој сваки пут када он испуни њене мисли.

Сада си се пронашао, знам. Иди до ње, знаш да једва чека да је загрлиш. Он није знао, међутим она је гледала у њега кад год је он окренуо главу. Кад год је погледао у њу, она је само скренула поглед као да је уопште не интересује. Превише поноса између њих двоје, превише да би били заједно. Сви око њих су знали, јер по неки поглед их је одавао. Дан за даном, сат за сатом, сваким кораком, удисајем, трептајем и пружањем руке неком другом, све смо даље. Полако бришемо једно друго. Да ли то време стварно учини своје? Да ли љубав може да нестане, или само уплашено загрли колена у ћошку у који смо је сатерали? И онда ћути, уплашена да, ако по ко зна који пут покуша да нас подсети да узалудно тражимо једно друго у неким странцима, опет ће бити рањена грубим рукама наших поноса, тврдоглавих глава и наших страхова да се препустимо једно другоме. Она је од оних које нећеш схватити, мислећи да их схваташ; од оних што им градови миришу само на једну особу.

Она је од оних даровитих што виде све црнило овог света, а узимају најсветлије од њега.

Она је од оних којима гром и олуја не могу ништа, али их суза убити може. Никада нећеш разумети ту празнину у њеном срцу. Никада је нећеш знати загрлити, испунити. Никада нећеш разумети ту маглу у њеном погледу, кад одлута, застане у пола корака. Увек ће ти остати далека.

Тако јој је прирастао срцу, не зна зашто, а ни како. Све што зна је да јој је одједном, након толико времена, срце брзо заиграло, и то баш због њега. Не виђа га често, нема ништа његово осим тог неописиво лепог осмеха који јој је запео у глави и никако да изађе. Не разуме саму себе. Жели га, али јој се у исто време гади и мрзи што га воли. Недостаје јој, али јој не треба. Жели да га загрли, али и да га удари. Смислила је милион начина на које би могла да га убије, али би живот дала за њега. То је љубав или...?

Рећи ћу ти ја, никад то није била љубав. Са његове стране, никад.

Не куцај на врата њеног срца ако ниси спреман да се носиш са свим што ћеш унутра срести. Веруј ми, многи демони су ту пронашли уточиште.

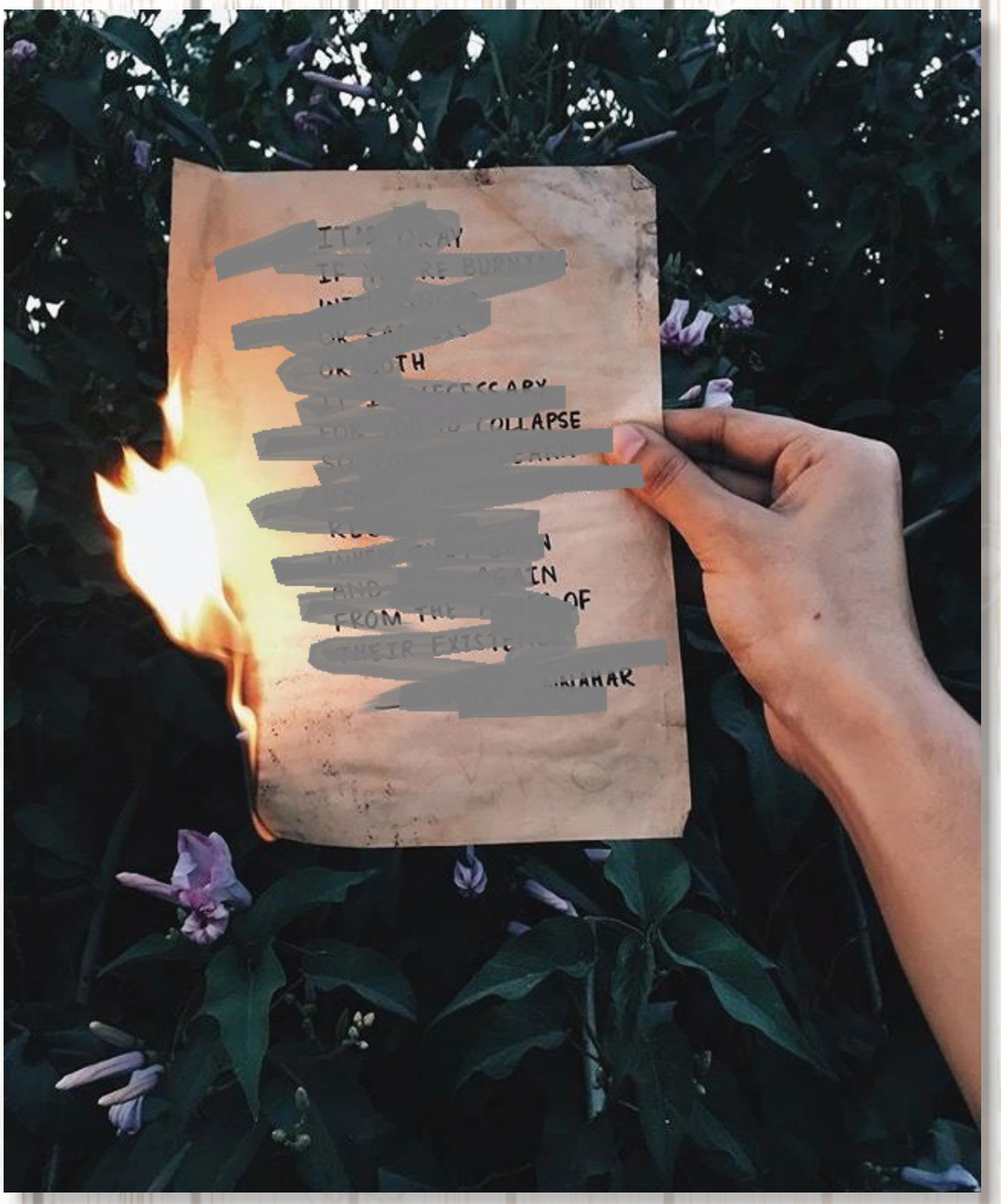
И гледа га, момка због којег су њене очи недавно имале заљубљени сјај, момка чија је појава будила стотине лептирића у њеном стомаку. А сада, све је прошло, јако брзо, брже него што је могла замислити. Каже да је чудан осећај не осећати апсолутно ништа. И тако, у животу све прође, па и његова прокоцкана шанса. Није јој жао, јер она више ништа не губи, ништа осим узалудног труда око особе која је ни не примећује. Све ће проћи и срешће се опет једног дана. Затим окренуће главу, а заболеће је у грудима. Сакриће сузе и продужити даље. Нико неће знати да га још није заборавила. Неког заборавиш за дан, некога за месец, неке за годину, али неко остане заувек. Можда само у мислима, ветру, сећањима,

gim-2017-1.indd 10 2017.11.21. 11:34:30

али се завуче негде и измами осмех, и то не пролази, никада. Понекад, можда утихне на неко време, али ватра увек тиња и букне кад угледаш те очи, кад чујеш мелодију његовог гласа. И онда, знаш да си пронашла свој смисао, без обзира имала га уз себе или не, припада ти на неки твој начин.

Почела је да га избегава, знала је добро да ако га види, загрли, почеће све испочетка. То себи никако није смела да дозволи.

29.05.2015.
Јована Дудуковић, 12.а

gim-2017-1.indd 11 2017.11.21. 11:34:30

Наш тим у Бечеју

Као и претходних школских година, и овог септембра је наша женска одбојкашка екипа присуствовала овогодишњим припремама у Бечеју, спремајући се за предстојећу сезону.
Припреме су трајале пет дана – не звучи пуно, али, верујте ми, после излажења, спавања до послеподнева и мамине кухиње на летњем распусту, није било нимало лако! Од освајања прошлогодишње титуле првенства, на нама стоји притисак и очекује се да ту титулу и одбранимо.
Тренинзи у Бечеју нису били физички толико захтевни, колико је била потребна концентрација. Сваке године се састав тима мења, стога и наша тимска игра и тактика. Имале смо два тренера, Матеа Радину и Слободана Галешева, који су нас тренирали два пута дневно по два сата.
У четвртак нам је била организована пријатељска утакмица против одбојкашког клуба „Либеро" из Бачког Градишта од кога смо на жалост изгубиле, али нас то није зауставило у даљем напредовању и жељи за победом. Напорни тренинзи увек ће се исплатити и као шампиони, ми то врло добро знамо!
Захвалне смо тренерима који су издвојили своје време и припремали нас за будуће утакмице, научивши нас новим техникама и вештинама.
„Дијаколимпијо", стижемо!

Јелена Коњевић, 12.б

Припреме – Бечеј 2017.

Традиција се наставља! Управа школе је решила да и ове године поведе најнаграђиваније спортисте у свим аматерским лигама Мађарске на припреме у мали, али нама драг град, Бечеј.
На припремама смо били од 17. до 23. септембра. Од почетка се радило максималним интензитетом, да ни ове године медаље не би изостале. Мушка и женска кошаркашка екипа заједно са женском одбојкашком екипом стигле су у Бечеј у раним вечерњим сатима, где је било организовано гледање овогодишњег Еуробаскета. Тренинзи су наредних дана одржавани два пута дневно у бечејском спортском центру.
Обилни оброци су били саставни део сваког дана и мамили су осмехе спортиста. Додуше, допуна у исхрани никад није била на одмет, па ни сад; на припремама се није било, ако се није ишло у „Клуб 4" на палачинке или у сладолеџиницу у којој се на куглама не штеди.

gim-2017-1.indd 12 2017.11.21. 11:34:31

Мада, кад се вратимо на саму суштину нашег тамошњег боравка, за велики напредак морамо „окривити” професора Дејана Младеновића (тренера мушке кошаркашке екипе), Немању Томашевића (тренера женске кошаркашке екипе) и гостујућег тренера женске одбојкашке екипе Матеа Радину. Упркос веома напорним тренинзима, спортски подмладак наше гимназије успео је да се забави и одмори у исто време. Последњег дана нас је директорка школе др Јованка Ластић веома пријатно изненадила, дошавши да нас посети и увери се да радимо пуном паром. Време између два тренинга смо провели са њом и са професорком, уједно и нашом разредном Кристином Бекић у најпознатијој бечејској посластичарници „Жербо”. Атмосфера је била у потпуности опуштена.

У једном од најпосећенијих барова у Бечеју била је организована свирка у име квалитетног рада и труда, као и приметног напретка. Након последњег доручка на припремама, кренули смо за Будимпешту, спремни за нове спортске подвиге и златне медаље!

Лара Живковић, Душан Шарац, Павле Булатовић, 11.б

Суочавање

Хармонија свих сазвежђа се уротила против мене. Негде је записано, али сам Бог зна ко те речи и под каквим утицајима којечега веже те законе. Зар сам ја, наустрашиви гласник правде вредан овога? Нешто ме цепа, попут најкрхкије латице или оног јефтиног ве-це папира који је Бака стално доносила са пијаце.

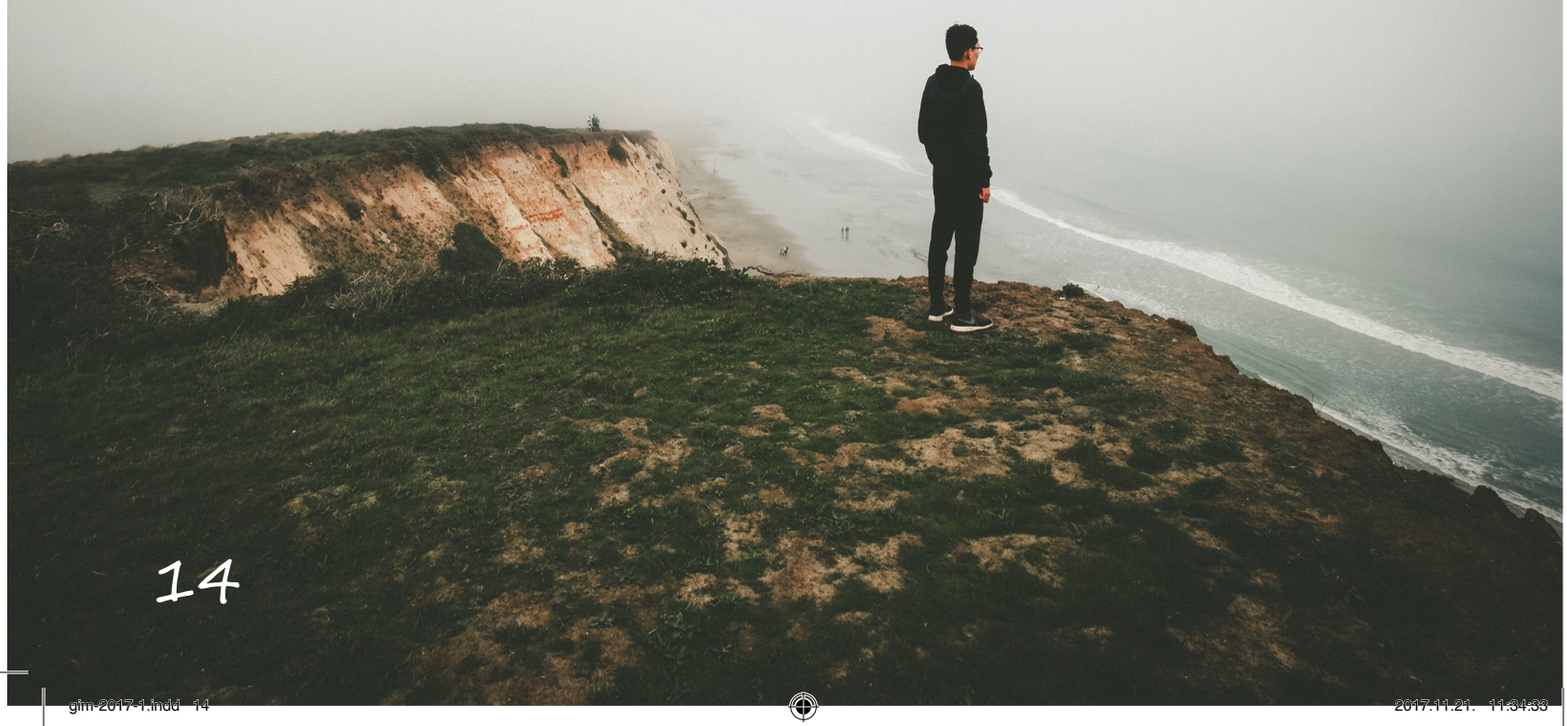
Чије су то руке, нисам у стању да тврдим. Зар је битно??? Сви се морамо у најтежим тренуцима пораза од стране система (чујем да још и лаже поврх свега) сетити оних попут ‘Време лечи све’, ‘Ко зна зашто је то добро’ док једине фигуре које се мењају, као на покретној траци стоје над главом, а ми извојевамо њихова одобрења.

У језиво белој соби оклевам.

Видик ми сеже кроз прозор и гледам како се крошње умиљавају ветру, док туробно небо стоји урамљено над њима. Моја савест је обневидела и остављам је негде под земљом да се суочи са собом како доликује, без седељки са набеђеним пророцима и подмуклим свецима.

Бићу лаф, чврсто ћу стати на ноге. До тада, пустите ме да јецам и сузама понос угланцам.

Василије Мићић, 12.б

gim-2017-1.indd 14 2017.11.21. 11:34:33

И сповести

#1

Када сам била млађа, неких 10-12 година, ишла сам на тренинге који су били далеко и захтевали да ме мама вози на сваки.
Једном приликом мама ми је рекла: „Сиђи доле, стижем за 5 минута". Ја сам се спремила и сишла, видела кола у улазу која чекају, и, не обраћајући пажњу на изглед кола, (иако сам била веома свесна како наша изгледају) ушла у њих.
Улазим у ауто најнормалније, седам и окрећем главу на десну страну кад видим дете са још мањим дететом у рукама, и сво троје крећемо да вриштимо. Схватила сам шта сам урадила тек кад је власница кола кренула из трафике преко пута.
Излећем из кола сва умацурана од блама, приметим своја кола и своју маму која је све време гледала сцену.
Само ми је рекла: „Изигнорисаћу овај твој погуб".

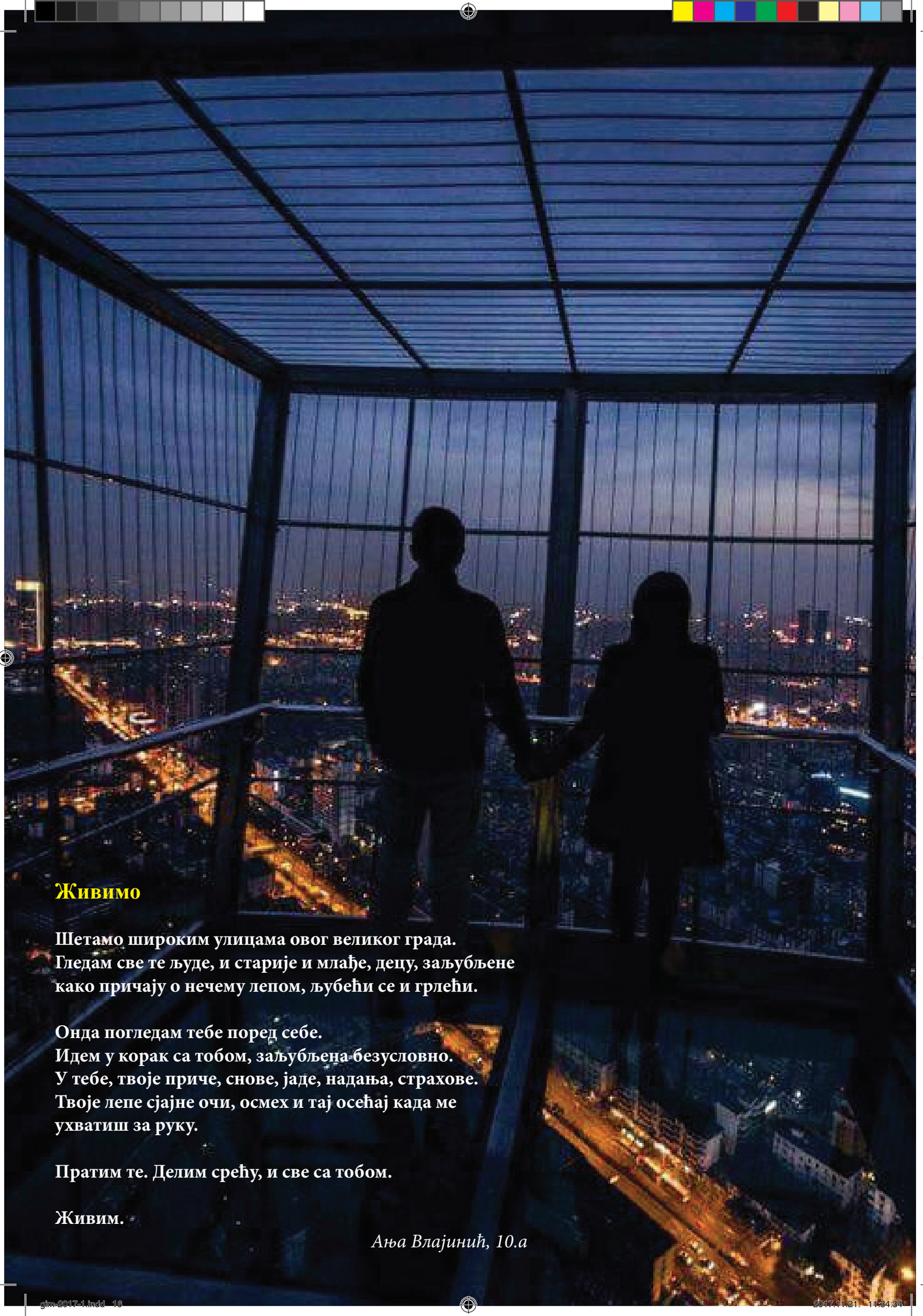
#2

Један дан сам ишла до града бусом и унутра није било гужве, али у међувремену се брзо створила. Као и увек, имала сам слушалице у ушима док сам путовала.
Иначе, васпитана сам тако да ћу, наравно, увек устати и уступити старијој особи место, ако ништа није слободно.
У једном моменту улази једна старија жена која је носила неке торбе и ја, чим сам је приметила, упитала сам је: „Да ли желите да седнете?", на шта је она кренула врло дрско да ми одговара: „Ова омладина је ужасна, тако су сви бахати... Наравно, па нећеш ваљда ти да седиш, молим те?!"
У шоку, само сам рекла: „Изгледа да хоћу" и вратила слушалицу у уво.

#3

Не знам за вас, али најгори осећај ме обузме када после суботњег изласка устанем са неким непријатним крцкањем у стомаку и одједном схватим да морам да се пакујем, сређујем, учим и журим на воз. Сваки тренутак када излазим недељом из куће исти је као и први пут кад сам изашла из куће, ушла у воз и дошла у Будимпешту.
Ах да, Будимпешта... У сваком погледу заволети овај град није тешко. Предлажем вам да, када седнете у превоз, мало више разгледате около.
Пре неколико дана возила сам се у седмици и за око ми није запала нека лепа грађевина, аутомобил или пролазник, већ ме је изненадио један момак који је са слушалицама у ушима гледао снимак на телефону и ћускао, по мојим констатацијама преслишавао се за неку своју кореографију.
Улепшао ми је дан и набацио ми осмех на лице. Без имало стида је плесао, осмехивао се и није марио за колутање очију неких људи, већ је мислио о себи и о својој срећи. Шта је за вас срећа? Баците се у денсић и размислите мало.

gim-2017-1.indd 15 2017.11.21. 11:34:34

Живимо

**Шетамо широким улицама овог великог града.
Гледам све те људе, и старије и млађе, децу, заљубљене
како причају о нечему лепом, љубећи се и грлећи.**

**Онда погледам тебе поред себе.
Идем у корак са тобом, заљубљена безусловно.
У тебе, твоје приче, снове, јаде, надања, страхове.
Твоје лепе сјајне очи, осмех и тај осећај када ме
ухватиш за руку.**

Пратим те. Делим срећу, и све са тобом.

Живим.

Ања Влајинић, 10.а

gim-2017-1.indd 16 2017.11.21. 11:34:34